

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izven ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijaške velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. Opravištvu, na katero naj se blagovoltjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Zaradi velikonočnih praznikov izide prihodnji list v sredo.

Velika noč.

Sveto pismo nam pripoveduje, kako da je sin božji bil dejan na križ, kako da je s krvijo in potom si rosil smrtno svojo pot, kako da je v neskončnih mukah in bridkostih klical na pomoč nebeškega očeta in kako da je — gospodar neizmernih naravnih močij — s pekočo žejo glavo nagnil in umrl. Ali tretji dan potem, pa je premagal groba oklepe in v čistilnosti svoji vstal v življenje. Dokončan je bil trpljenja pot, utolažen neskončni bog s krvijo svojega sina, zatrt srd prvega greha, prve nevaležnosti in zopet je vezala neskaljena harmonija solzno zemljo z večnim nebom.

In zatorej je današnji praznik v pravem pomenu dan harmonije in miru. Po vsej daljnej zemlji bijejo srca v radosti, mir vlada v dušah, mir se razprostira čez uboge in visoke, mir obdaja najslabjšo kočjo in veje skozi krasne palače, mir je krog zibel, kakor tudi krog postelje onemoglega bolnika. Naj se tuga nad tugo navali nad siromaka — denes se mu razjasni nebo in z velikonočnim vstajenjem vrne se mu iskra veselja v tužno bodočnost.

V človeškem sreču pa se vzbuja želja, da bi takih dnevov bilo mnogo v letu, da bi nastala vedna velika noč, ter se pričelo idealno stoletje vekovečnega miru.

Pozabljena je diplomatska sedanost, pozabljeni velikanski krupovi topovi in nebrojna morilna orožja, za katera izdaje omikani naš čas največ svojega kapitala; pozabljena je krvava preteklost zgodovine, pozabljeno, kako, da se je človeštvo uže od nekdaj mej soboj s slastjo morilo, pozabljena tista strašna proza življenja in ideali napolnjujejo dušo. Ideali,

nedosegljivi ideali! In srce je mehko, sovraštva denes ne pozna in voljno je v rahlih občutkih se udati najhujšemu nasprotniku.

In kdo bi se pri tem ne spominjal svojega rodu? Od nekdaj uže mora hoditi po trnjevih stezah in marsikdaj se mu je dejalo na ramena breme teškega križa. Marsikdaj so mu v sredi njegovi pluskali togotni valovi srdnega boja, in pobegnil je mir, pobegnili harmonija. Ali denes pač lahko izrečemo upanje, da utihnejo viharji, in se ogladijo poti, ter pridejo slovenskemu rodu dnevi, v katerih zre s srcem vzvišanim nazaj na težave pretekle, ter slavi z vsako veliko nočjo tudi svoje duševno vstajenje. Ali tedaj živeli bodo uže naših vnukov vnuci in uživali sadove našega časa, ter slavili prednike, ki so se trudili za nje.

Disharmonija in nevaležnost bi torej bila, se denes ne spominjati tistih, nad katerimi so se zaprli grobovi, katerim pa je uže tedaj živelo v prsih gorko srce, kateri so pričeli prvo delo podavši kakor Veronika nekdaj božjemu sinu, svojemu rodu prt, da si je obrisal snoj in kri s trpečega obraza. Pred vsem pa bi bilo nevaležno, ako bi se ne spominjali pesnika, ki je mnogo pred nami uže pel o slovenske lepše prihodnosti. Blagoslovljen naj mu je spomin! Truplo vzele so vse zemeljske moči — ali iz gomile doni krasna aleluja njegovih pesnij in vstaja idealna podoba njegova.

Hoteli smo denes ostati pri svojem rodu. Manj nas skrbi politika po starej Evropi, ki tako rada zbira črne oblake na obnebi diplomatskem. Ali pogled nam hiti nehote proti jugu, kjer se bije in preliva kri rod za prvotne pravice svoje bodočnosti, rod, kateri je stoletja umiral na križu osmanske krutosti. Končno izrečemo še ponižno svojo željo, da bi prišel pač kmalu dan, kateri prinese tudi tem stoletnim trpinom veselo velikonočno vstajenje. Ta želja pa nam hiti kakor molitev k božji

osodi, molitev, ki je današnji dan, s katerim se je nekdaj zopet mir na grešno zemljo povrnil, gotovo opravičena. — J. T.

Kriza?

Članek „N. fr. Pr.“ o Turčiji, še bolj pa razkritja, na katera se opira, namreč da je grof Andrassy uže leta 1870. turškemu poslaniku Khalil-begu svoje sovraštvo do Rusije razkrival in plan delal, kako bi Avstrija z 800.000 in Turčija s 500.000 možmi Rusijo napala, — naredilo je veliko vzbujenje po novinah, da si prav za prav nijsmo nič novega zvedeli. To je bilo uže dolgo znano, da Magjar Andrassy ne bode nikdar pozabil, da je Rus vrgel magjarski upor leta 1849. Ali predno bode Magjar avstrijsko vojsko, v kateri je večina Slovanov, gnal na slovensko Rusijo, bode dobro storil, preudariti, ali bi se res avstrijski Slovan proti Rusom za magjarsko puntarsko maščevanje s tisto hrabrostjo bil, kakor če bi šlo, na priliko, proti Turkom ali Nemcem. V teh stvarih so ga najbrž višji krogi podučili in bil je navidezni prijatelj Gorčakovljev, moral biti! Vsakako je pa to važno, da se baš sedaj ona odkritja v francoskem „Memorial diplomatique“ javljajo. Utegnejo namreč Andrassyja vreči. Avstrija vendar ne more z Rusijo v prijateljstvu živeti, (kar na naše veselje „Pol. Corr.“ uradno včeraj trdi), pa imeti ministra, čegar sovraštvo do Rusije je zdaj z javnimi akti pred svetom dokazano.

Sicer se pa menda čudeži gode. „N. Fr. Presse“ prihaja k izpoznanju, da dualizem nij koristen za državo. Zopet 14. aprila prinaša velevažen uvoden članek v katerem — čudimo se! — obsoja dualizem, Andrassyja in vso državopravno uravnavo monarhije! Depeše Khalil-Bega na turškega vezirja, iz katerih je jasno, da sta bila v Avstro-Ogerskeji leta 1870

Listek.

Trebentice.

In zopet so cvetele! Gorki jug, ki je bil otajal ledeno polje, in odgrnil polagoma odejo z belo odejo z brdov in gorá, probudil jih je doli pod klancem na solčni brežini, in sedaj so molele ljubó svoje rumene mlade glave kvišku s tal, iz listja, in iz mrtve, suhe k zemlji pritisnene trave, ter gledajo gori proti sinjemu nebu, kjer pomiče gorka pomladanska sapa tropo malih meglic naprej — in le naprej, dokler ne izginejo tam za severno planino. Da — zopet si tukaj,

Roža pomladna.

Primula veris!

Vaški otroci si režejo iz bližnjega vrbovja šibine za drobne piščalke in mimo tebe gredoč utrga te ta in oni, in zapiska s toboj. Ko pa

ima utešeno vrbovo piščal, vrže te preč nazaj v listje, in tvojega glasu nij več čuti — primula veris!

Ondan po polu dne je bilo, ko sem šel mimo vas, vi rumeni cveti, doli pod solčnim klancem — in ko sem vas ugledal, postal sem in v spomin so se mi usilile besede, ki sem jih bil govoril nekdaj v čudnej uri, — čudne besede:

Ko še otrok sem bil
Cvetice sem nabiral
In našel trebentice,
Vijole pa jih titulal.

Sedaj postal sem moder mož
In ženski cvet prebiram
In zopet so trebentice,
Ki jih vijole titulam.

Tako se človek zmoti! Bodi si nalašč, bodi si po neumnosti, bodi si po nesreči — zmoti se pa vendar vsak!

In tudi letos, sedaj ko je pričela na novo

vstajati pomlad in sejati svoje cveti, tudi sedaj je obvarovala zmota svojo moč, svojo golo prozaično moč, tako, da se je marsikomu tisto pripetilo, kakor meni, ko sem nabiral trebentice. In skoro je smešno to pripovedovati, ali trditi, da je pomladna poezija tako vplivna, da človeka zmote varuje, vsaj nihče v celej belej Ljubljani nij mislil, da bode gospod doktor Dolfi Schaffer, govoreč ali „beroč“ o Anastaziju Zelencu, kaj — novega povedal; in vendar, kako so se ljudje zmotili! Kajti nova, tako nova, kakor je stara prislovica: „pesek v oči!“ — bila je poslušalcem gospod Dolfi-jeva trditev, da Zelenec visoko presega Schillerja. Ko bi o nežnem spolu, ki se je zbral po lepih zastopnicah okolo novega estetikarja, ne veljale stare Ovidijeve besede: „Spectatum veniunt, veniunt spectantur ut ipsae“ — bi bil vsled te grozne zmote, katero je prouzročila duhovita trditev, prejel mali gospod doktor

dva ministra vnanjih zadev, Beust resnično, Andrassy pa kot ministerski predsednik ogerški, ter sta vlekla vsak na svojo stran, jeden v mir, drugi v boj z Rusijo, — to je žalosten pogled! Kakšen vpliv more država imeti na zunaj, ako se take reči godé! Na Nemškem je bil Arnim obsojan, ker je kot poslanik včasih na svojo pest politikoval. Tukaj pri nas pa jeden minister ravno nasprotno od drugega dela, in sicer pri zastopniku tuje vlade! „Kakšno polje za intrige je odprto“ (pravi „N. Fr. Pr.“). Država ali poslanik, ki z oficijalno politiko naše države nij zadovoljen, obrne se lahko samo na drugega ministra in mu izpodbudi protivje, pa vspeh doseže. In kako lahko se najde minister, ki rad čuje, da je on temeljit in drugi minister „površen.“ Objavljene depeše, tikajoče se dejansko orijentalne politike, so tudi — žalibog — drastičnega pomena za uredbo (organizacijo) države. One odpirajo razgled, po katerem pogledati je grozno; kajti ali se ne bode boječ sum v srce in na jezik priplazil, da li more država, v katerej dva ministra sem pa tja politiko vlečeta, z vspehom delati? Tako vpraša „N. Fr. Pr.“ čudna spokornica. Kaj vse to pomeni? Kaj bo iz tega? Kam to meri? Hitro se bode moralo videti.

Jugoslovansko bojišče.

Vstaja v Bosni vedno večja postaja in nij dvombe, da dobiva iz Srbije redno podporo. Cela Bosna bode kmalu v vojni in požaru. Dosedaj je 10.000 oboroženih vstashev na nogah, ki se baje hočejo zjediniti in na glavno mesto Bosne, Sarajevo, udariti. Porta ne more dovolj vojakov v Bosno poslati, ker jih nema; za to je ukazala naj se vsi Muzelmani od 18 do 60. leta oborože v črno vojsko. — „N. Fr. Pr.“ ima v Bihaču dopisnika, ki ugovarja in oprovrgava vest, da bi se kateri Muselman bil udeležil vstaje, ali da bi se bilo klicalo „živio car avstrijski.“ — pač pa je res, pravi, da je v Bihačkem okraji spomladi vstaja poknila. Ta dopisnik ve povedati, da so turški bašibozuki pobili v jednej bitvi 1100 vstashev, katere so bili zajeli.

Velevažno bi bilo, če se obistini vest, da je tudi v Albaniji uže vse za vstajo pripravljeno. Miriditi so nabrusili orožje in izbrali za vojvodo nečega kapitana Jakoba.

V Belgradu vlada vojevit duh. Pišejo, da bode zopet Ristić prvzel ministerstvo. — Ljudstvo je tako razkačeno na avstrijskega konzula, ki k miru prigovarja, da mu je napravilo „mačjo godbo.“ Vlada ne more več nazaj iti, mora vojno začeti, kakor brž je vse pripravljeno. Možno je pa, da bode Turki, ki jih je uže precej na meji, sami začeli.

O gnjilobi turškega carstva piše uže turški prijatelj „P. L.“ tako-le: „Oficijozna olepšavanja o političnem položaji v Turčiji so izgubila vso vero; ves svet ve, da je vstaneč uže vso Bosno objel in da je turška vojska (če se to ime zasluži) prenezmogljiva, da bi to od ure do ure rastoče velikansko gibanje potlačila. Resnica je, da so turški vojaki vsled prehudih maršev, od lakote, boste in mraza večidel spačeni in se vstašem ne morejo dovolj upirati.“ — Tako piše uže Magjar.

Deželni zbori.

Kranjski deželni zbor.

(XII. seja. Konec.)

Dr. Bleiweis: Čuditi se je res čudnej maniri v katerej g. „vitez“ Vesteneck tukaj govori in ki bi bila pripravna jedino le za gostilnico. Napadal je národno večino in povečeval svojo stranko. Navdajal ga je oni junaški duh, kateri ga je vodil pri zloglasnih volitvah za kupčijsko zbornico. Ali če Vesteneck misli, da bode tukaj tudi vse s svojimi briči dosegel, to se jako moti. Vašej stranki, ki ima „gebundene Marschroute“ na Prusko, je vse kar je národno slovensko, „firlefanc“. Nam pa, ki smo zastopniki slovenskega národa, je nalog zagovarjati pravice našega národa, prava, ki mu pred bogom in svetom gredo. Za izdane šolske knjige je dalo ministerstvo pisatelju remuneracijo, potrdilo pa do zdaj knjig za vpeljavo v šole še nij, tako dolgo se tudi izdatno prodajati ne morejo.

Če „vitez“ Vesteneck toži, kako strašni so stroški za upravo, moram mu povedati, da je na tem kriva zopet jedino le sedanja vladna sistema. Dokler bode ta sistema vladala, ne bo zadovoljstva v Avstriji. Zdaj imamo dve vladi in dvojne uradnike, plačamo to se ve da vse dvojno. Ko bi se dala občinam prava avtonomija, potem bi se opravljali posli denašnjih c. kr. okrajnih glavarjev, ki tudi mnogo lenijo, vse boljši kup in ne c. k. gla-

varja Vestenecka ne družih taci bi ne bilo treba. Če g. „vitez“ hoče, da bode boj še hujši mej strankami, potem je razumljiv, sicer ga opomnim, naj se vede v zbornici dostojno, a ne kakor v krčmi.

Vesteneck pravi, da se ne bode od dr. Bleiweisa učil, kako se ima v zbornici vladati in da njegovej stranki bode vsaj še svobodno, da bode izmed nje govoril katerega bode ona želela.

Poročevalec Murnik: Glavno načelo g. Vesteneckovega govora je bil napadati národno stranko. To nam je uže baron Abfaltrern pretečena leta vsaj dostojnejše podobe narisal. Da so stroški za upravo večji, to je razumljivo, ker so tudi agende v teku let večje postale. Ti stroški bi se bili pomnožili pod vsako stranko. V obče pa so se novo sistemizirani prostori za uradniki sklepali v celej zbornici, ne pa v deželnem odboru. Ko bi kaj bilo nepravilno, ima deželni glavar pravico, tak sklep takoj suspendirati. Deželni glavar je tudi ud nasprotne stranke. Če bode hodila njegova stranka po tem poti, pač v našej deželi ne bomo prišli do miru!

V specijalneji debati se oglasi zopet „vitez“ briških volitev Vesteneck in se pritožuje, da se premnogo izda za remuneracijo.

Dr. Zarnik odgovarja.

Drugi se oglasi v specijalneji debati Dežman: On pravi, da se da tako malo za izobraževalne namene in še kolikor se da, to se slabo obrne. Kazati začne tri zvezke „slovenske Talije“ in pripoveduje, da stanejo nas 800 gold. Ne dajte, pravi, da so slovenski prestavljalci predobro plačani. Jaz sem v slovanskej literaturi tako vešč, kakor nobeden v tej zbornici. Ali te tri zvezke bi bil rad prestavil in bil dobro plačan s 60 gld.

Dr. Poklukar ugovarja, da se knjige ne tiskajo iz subvencije deželnega zbora, nego iz prineskov udov dramatičnega društva, in to je jedino kar udje od društva imajo.

Dr. Zarnik pravi, da o briljantnih honorarih pri knjigah dramatičnega društva nij govoriti, če se ve, da prestavljavec dobi za prestavo jednega akta 5 gld. Ako bi g. Dežman, ki je ob svojem času veliko lepega v slovenskem spisal, kakor na primer „Slava Slavjanom“, in ki je v Vodnikovej biografiji rekel, da bomo zmirom stali za vero, domovino in cesarja, hotel zopet sodelovati na slovenskem literarnem polji, nas bode to jako veselilo. Tako bi mu jaz dal predmet za

morda vendar ono veliko nezaupnico, o kateri se je uže govorilo. In ko bi bil ta svet v istini tako nehvaležen, tolažili bi gospoda doktorja, — in posebno njega zopet sè slavno besedo: „Sic vos non vobis fertis aratra boves!“ —

Da, človek se zmoti! In ne le človek posameznik, — tudi cela tropa, ali tropica ljudij se lahko zmoti. Ves svet, kakor pravijo, je čul, kaj je porodilo „naše veliko posestvo“, katero v zadnjih časih, kakor zopet pravijo, mnogo eksekucijskih stroškov plačuje, pri volitvi dveh novih deželnih poslancev.

Rodila sta se dva uže „rojena“, in veliko veselje je bilo nad tem rojstvom v našem nemškutarskem Izraelu. Kajti obetali so si privrženci novega Talmuda v črno belezavi, da jim je v jednem teh novorojenih dvojčkov — o baronu Taufrejerju še govoriti nij, — vsvetela prelepa, zdrava vijolica, ki bode sè svojim novim, krepkim duhom oča-

rala ves drobni Kranjski svet, ter odstranila vso kužnost, in puhlo našopirjenost nasproti niško. Pa kako so se ljudje zmotili!

To nij bila vijolica, namenjena nasproti nika tako lahko in nevidljivo izpodriniti, — bog varuj! Vsaj po prvej priložnosti, pri kateri je poskusil razviti se ta novorojeni cvet sprevidel je stari, izkušeni pa najbolj trdovratni botanikar Dežman, in kakor pravijo celo baron Apfaltrern, kateri se neki ne peča s takimi neumnostmi, kakor je natoroznanstvo, da „vitez“ Fränzl, ali kakor re rajši imenuje Vestenek nij ravno vijolica, nego isto taka trobentica brez duha, kakor dr. Schrey.

Pa kaj hočemo!

For Brutus is an honourable man,
So are they all, all honourable men!

In sedeli so potem skupaj, s prvega pri cvičku, potem pa pri štajerskem šampanjcu, ter gostili se s posavskimi klini, ter tolažili se rekoč: to je brancin. Jednega pa, ki je vpra-

šal, kaj je „brancin“, podučil je deželne sodnije svetovalec Leitmeier, ki je bil jedenkrat kot „Vergnügungszügler“ šest ur v Trstu, da je to riba, ki je v Trstu mnogo bolj po ceni nego tukaj. In pri tej priliki sta si privoščila oba, učenec in učitelj, vsak še jeden kos. Sedeli so pa vsi prav ljubeznjivo skupaj, oni iz velikega posestva, ki plačujejo davke, zraven pa še eksekucijske stroške, in oni, ki so plačani iz teh davkov, ter pobirajo one eksekucijske groše. In ko so bili uže izpraznili nekaj litrov, jeli so vstajati in govoriti. — Besedovali so na čast in slavo onega moža, ki je pel nekdaj za svobodo in ki je dandenes: eksclenca. Zraven pa so udrihali po našem národu, kakor je udrihal vedno oni, dokler je mogel.

Gospod svetovalec Leitmeier je bil sicer uže navdušen „vom Hauch der unbewehrten Jugend“, kojega je nosil v žepu, pa ustrašilo ga je „das Weltall grämlich und fröstelnd“

igro, naj spiše burko, kakšen je človek, ki je začel v moževskih letih svoj rod in svoj jezik zaničevati, tej komediji naj da naslov „Proklete grablje“ pa ga bomo, to mu zagotovim, izredno res dobro honorirali, s še več nego 60 gld.

Tudi poročevalec Murnik (predsednik dramatičnega društva) objasnjuje, da se tiskajo knjige iz prineskov društvenikov. Honorari so pa tako mali, da ko bi moral kdo od njih živeti, ne bi mogel na dan več ko jedenkrat gorko jesti. Tu pri nas sodeluje domoljubje, drugače bi ne bilo mogoče delati.

Končno se sprejme brez daljše debate ves proračun kranjskega deželnege zaklada, po predlogu finančnega odseka.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. aprila.

Cesar je denes sprejel Andrassyja, Tiszio in Auersperga, da mu naznanijo kaj so dosegli z dogovarjanji. Gotovo da bode on potem posredoval, — če se stvari drugače ne odločijo. Neko rešenje se mora dočeti.

Ogersko glasilu „P. L.“ konstatira, da so stvari gledé dogovorov tako daleč prišle, da ne more ogersko ministerstvo nič več na bolje okreniti jih. Ogerski ministri so storili vse kar so mogli. Oni so menj zahtevali nego bi konservativna stranka zahtevati mogla. Nij nemogoče, da bodo dogovori popolnem brezvspešni. Obrat na bolje je zdaj v dvanajsteti uri samo od avstrijske vlade odvisen. „Hon“ pa pravi, da bode ministerstvo ogersko prej odstopilo nego s pretirano popustljivostjo deželi škodovalo. Kaj Magjari imenujejo popustljivost, to je znano.

Vnanje države.

Ruske „St. Peterburgske Vedomosti“ so Poljake pozivale, naj pomnijo svojega slovanskega pokoljenja in naj se za vse dogodke zvežejo z Rusi. Ali krakovski „Czas“ odgovarja: Mi Poljaki bomo mirno gledali vojno Rusov z Nemci, ker oba naroda sta nam sovražna in želita Poljsko uničiti. Žalostni ljudje ti Poljaki.

Bavarski liberalci, ali bolje prustjanje, terjajo razpuščenje zbornice, ne toliko iz upanja, da bi večino dobili, ker protivje proti pruskemu centralizmu v samej Nemčiji raste, nego ker so mej soboj nejedini in čutijo, da tako z njihovim gospodarstvom manjšine ne more dalje iti.

Nemške Bismarkove novine „Nordd. Allg.“ se podvzajajo zatrjevati, da mej Peterburgom in Berlinom nij nobenega razpora, da ruskega carja v Berlinu z veseljem čakajo.

Prusi so jako razdraženi, da je saski minister Friesen priobčil v „Dresdener Journal“ oster članek proti temu, da bi vsenemška država vse železnice v svojo oskrb prevzela.

in za to je govoril — samo trikrat od „Kraains geist'gem Siegfried“ v krasnej jambični meri. Čestitamo mu, da ima tako dobro urejene ustne sklepe, ker mu prvi grozoviti jambus nij čeljusti razkrhnil.

Sedaj pa, „revenons à ces moutons! Gospod Vestenek nij govoril, ker se po polu dne nij domislil naučiti se kaj dotičnega. Pogrešal sem ga, saj kdo mi bode to zameril, ker sem uže vzgoraj dejal, kako je prijazna

Roža pomladna
Primula voris!

In glejte, sneg jih je zopet zapadel doli pod klancem, — in vaški fantiči ne piskajo več na-nje; umolknile pa so tudi drugod, kjer so še pred kratkim trobentale — tako nežno tako otročje, — te male sirote trobentice, o katerih so dejali, da so — vijole!

J. Z.

Domače stvari.

— (Jutri je benefica gosp. Kocelja.) Pri tej priliki tudi občinstvo opozorujemo, da bode pri tej predstavi prvokrat svirala izrstna vojaška godba hrvatskega polka. Igro pak je prestavil gosp. beneficijant sam.

— („Glasbena Matica“) ima 18. t. m. občni zbor v ljubljani. čitalnične dvorani ob osmih zvečer.

— (Katoliška družba v Ljubljani) ima 23. t. m. občni zbor.

— (Pevcem in čitalnicam.) Ravno kar je na svitlo prišla v Trstu zbirka moških zborov in čveterospevov uglasbil A. Hajdrih. Dobivajo se pri g. pevovodji A. Hajdrihu v čitalnici v Trstu. Zbirka je prav lična in ima lep kamnotisk in naslov „Jadranski glasovi“. Priporočamo to lepo delo vsem slovenskim pevcem in društvom.

— (Iz Maribora) poroča „G.“: Tukajšnji Slovenci snujejo posojilnico z omejenim poroštvom. Odsek 3 mož dela priprave in namerava brž po praznikih sklicati večji zbor — reč je v zanesljivih, delavnih rokah. Potrebe takega zavoda nij treba mnogo dokazovati — denarna stiska pri slovenskih kmetih in nesramnost mariborskih oderuhov jo dovolj znana in čutena.

— (Lovski bataljon št. 7.) pri katerim so sami Slovenci, dobil je nagloma povelje izmaširati prihodnji velikonočni ponedeljek iz Novega mesta na turško mejo in sicer: štab z dvema kompanijama v Sinj ostali pak v Imosk. Na kratki odpust sem prišli lovci so dobili telegrafični ukaz takoj nazaj priti. Vse to kaže, da se bo kaj posebnega v kratkem zgodilo, in pomenljivo pa ne slabo je to, da ravno Slované na turško mejo pošiljajo.

— (Polk Hartung) v katerem so bili naši vrli slovenski mladenči iz spodnjega Štajerja, in ki se je po posebnej uljudnosti oficirjev, po poštenem obnašanju in lepem vedenju vojakov in po dobri polkovej-godbi celovškimi bivalcem kaj prikupil je 12. t. m. odpotoval v novo garnizijo v Trient in Bozen. Voščimo jim mnogo sreče v južnej Tirolski in kmalu zopet snidenje! Magjarski polk Este, ki ima mesto njega sem priti, baje nekoliko mescev še v Dalmaciji ostane in tako smo brez pešpolka — razen rezerve Maroičičevega polka — in brez godbe. Žalostno za sedaj bližajoči se lep čas in še bolj žalostno za trgovce obrtnike, mesarje, krčmarje i. t. d., ki jim uide lep zaslužek.

— (O ljudskem gibanju v Celovcu leta 1875.) Piše se nam: Po zadnjem štetju leta 1870 ima Ljubljana 23.032 in Celovec 15.200 prebivalcev; ovo število se je v prvem mestu za mnogo pomnožilo in v slednjem precej jednako ostalo. Oglejmo si v primeri z Ljubljano ljudsko gibanje v glavnem mestu Koroške leta 1875. Pretečeno leto je bilo skleneno samo 87 zakonov (Ljublj. 231); najmlajši ženin je bil star 23 let, najstarejši 71 let; najmlajša nevesta 17 let in najstarejša je uže preživela 57 spomladi. Otrok se je porodilo 631 (Ljublj. 792) in sicer moškega spola 315 (Ljublj. 407) in ženskega 316 (Ljublj. 385) torej ima vsak deček uže svojo nevesto in le jedna sama bi obsedela. Mej rojenimi je bilo zakonskih 232, in sicer 112 dečkov in 120 deklic in nezakonskih 399 (tri sto devet in devetdeset) in sicer 203 dečkov in 196 deklic; torej zadnje število daleč prvo presega, kar je baš v Ljubljani nekoliko dru-

gače, Umrlo je 733 osob; najstarejši je dosegel 94. leto starosti. Prostovoljno so se podali v orkus 3 moški, ki so s spomočjo konopca potovali onkraj sveta.

— (Od sv. Križa pri Ljutomeru) se piše „Gosp.“: V nedeljo 2. t. m. ob 1/2 10. uri zvečer začelo je strašno grmeti in bliskati se; malo da nijso šipe pokale. Strela udari v hleve, s slamo pokrite posestnika M. Strakla in ogenj mu uniči hišno poslopje, kleti in hleve. Strelovod na cerkvenem zvoniku nij čez 50 metrov od Straklnevega hrama pa nij imel zadosti moči, da bi nesrečo odvrnil.

— (Uboj.) Posestnik France Mlakar iz Ponkve pri Celji se je sprl z viničarjem Simonom Pintarjem iz Loč pri krčmarju Pančiču v Zečini. Od besed je prišlo do pretepa in uboja. Mlakar je mrtev obležal. Ubijalca so uže prijeli in zaprli.

— (Tat ustreljen.) Posestnik Emeršič v velikem Okiču je bil 2. aprila po noči od tatov napaden. Hoteli so v hram ulomiti. Emeršič se vzbudi, vzame samokres in strel skozi okno, zadene jednega izmed tatov v prsa, da se je ta mrtev na zemljo zgrudil.

— (Strela) je 9. t. m. udarila v hišo Jurja Emica v Šmarji in ubila 15letnega dečka, ki je pri peči na klopi spal. Hiša je pogorela.

— (V Ptuj) je železniški delavec Anton Kocijan prišel pod mašino in je ostal k priči mrtev.

Začetek ob 1/2 8. uri zvečer.

Deželno gledališče v Ljubljani.

V ponedeljek (Velikonočni praznik) 17. aprila 1876. Na korist regisseurja in igralca „Dram. društva“, Josipa Kocelja.

Prvokrat:

Vrli Cerkvenodolski župnik.

Ljudska igra s petjem v 4 dejanjih, po L. Gruberjevi „Der Pfarrer von Kirchfeld“, predelal za slovenski oder Josip Gecelj. Godbo zložil A. Stöckl.

V začetku: Slavnostna ouvertura, svira voj. godba.

Osobe:

Grof Peter Črnodolski	— — —	g. Jeločnik.
Volk, njegov lovec	— — —	g. Bledkov.
Svitel, Cerkvenodolski župnik	— — —	g. Schmidt.
Učitelj iz Podgore	— — —	g. Kajzel.
Krčmar v Radovljici	— — —	g. Jekovec.
Njegova soproga	— — —	gdč. Namretova.
Janez, nju sin	— — —	g. Bonač.
Brigita, Svitelva kuharica	— — —	gdč. Podkrajškova.
Lojze, ulinarjev sin iz Doline	— — —	g. Sturm.
Miha Krajec	— — —	g. Juvančič.
Jože, v obče Koreničar	— — —	g. Josip Kocelj.
Anka Brezarjeva, dekle iz Podbrezja	— — —	g. Odijeva.
Miren, župnik v Podbrezji	— — —	g. Rus.
Franja, Lojzetova nevesta	— — —	gdč. Tekalčeva.
Starešina	— — —	g. Gorenec.
Teta	— — —	gdč. Vrtnikova.
Kmetje iz Radovljice in Cerkvenega dola, družice, godci.	— — —	

Pri predstavi svira c. kr. vojaška godba 53. polka pešcev nadvojvode Leopolda pod vodstvom kape nika gospoda Czanskya.

Jako ugodno se kupi posestvo.

Vsled prošnje posestnika prodajale se bodo sledeča **dolga proste** posestva po v licitacijnih pogojih vavedenih jako ugodnih plačilnih modalitetah največ ponujočemu kupcu

a) V zemljiščnih knjigah mesta Višnjegore sub Tom. II. Fol. 180 v mestu ležečega ter iz zidane v jedno nadstropje obstoječega, za vsako kupčijo jako pripravno hišo sub cons. št. 4, v katerej je bila več let štacuna z mešanim blagom, kder se je jako dobro kupčevalo, z vrtom vred za izklicano ceno 350 gld.;

b) in posestvo v istih zemljiščnih knjigah sub Fol. 189 obstoječega iz dveh njiv, travnikov in pašno parcelo v površnej meri 2 oravov poleg mesta Višnjegore ležečega, tako imenovanega „Keržiščevega“ posestva za izklicano ceno 350 gld.

pri c. kr. okrajni sodnji v Zatičini v uradni pisarni

20. aprila 1876

zjutraj ob 9. uri pri samo jednom naroku samo za ali višji od izklicanih cen.

